

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 260: Kinh Luận Có Câu: “Thà Chấp Có Như Núi Tu Di, Không Thể Chấp Không Như Hạt Cải”. Điều Này Làm Rõ Ràng: Người Chấp Có Thì Dễ Dụng Công, Còn Kẻ Chấp Không Thì Khó Mà Cứu Được

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 019)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【 Kinh luận có câu: Thà chấp Có như núi Tu Di, không thể chấp Không như hạt cải. Điều này làm rõ rằng người chấp Có thì dễ dụng công, còn kẻ chấp Không thì khó mà cứu được.】

Câu nói này, tôi nghĩ có rất nhiều đồng tu đều đã từng nghe qua, trong rất nhiều sở giải của chư đại đức xưa cũng thường hay trích dẫn. Chấp Có hay chấp Không đều là bệnh, đây là điều mà hàng đồng tu học Phật chúng ta khó lòng tránh khỏi. Phàm phu thì chấp Có, Nhị thừa thì chấp Không, hai câu này nói thật vô cùng xác đáng và hợp với căn cơ, cho nên sự thành tựu của phàm phu thường vượt hơn hàng Nhị thừa.

Quý vị hãy thử nghĩ xem, A La Hán phải mất hai vạn đại kiếp mới có thể hồi đầu, chúng ta gọi là “hồi Tiểu hướng Đại”. Bích Chi Phật cũng phải mất đến một vạn đại kiếp, thời gian này rất dài! Trong khi đó, phàm phu căn lành chín muồi, niệm Phật vãng sanh, sanh đến thế giới Tây Phương liền làm Bồ Tát A Duy Việt Trí (Bất Thoái Chuyển). A La Hán, Bích Chi Phật làm sao có thể sánh bằng? Khi chưa vãng sanh, phàm phu không bằng A La Hán, Bích Chi Phật, không sánh bằng họ được; nhưng một khi đã vãng sanh, thì Bích Chi Phật và A La Hán ngược lại không bằng người phàm phu này. Đây chính là minh chứng cho thấy phàm phu chấp Có thì dễ đối trị.

Thế giới Tây Phương Cực Lạc là “Có” [Diệu Hữu], bạn chấp Có thì không sợ, vẫn có thể vãng sanh, sanh vào Phàm Thánh Đồng Cư Độ, sanh vào Phương Tiện Hữu Dư Độ. Đương nhiên, muốn sanh vào Thật Báo Độ thì khó rồi. Muốn sanh vào Thật Báo Độ, nhất định phải buông xả cả hai bên Không và Có, thì

mới có thể sanh vào Thật Báo Trang Nghiêm Độ, cũng chính là điều chúng ta đã nói ở phần trước là công phu niệm Phật đạt đến Lý Nhất Tâm Bất Loạn.

Nếu như chấp Có, ta có thể niệm đến Công Phu Thành Phiên, có thể niệm đến Sự Nhất Tâm Bất Loạn, thì thành tựu vãng sanh đều là bất khả tư nghị. Dầu cho không thể vãng sanh, thì sự khác biệt của hai hạng người này [chấp Có và chấp Không] trong lục đạo cũng rất lớn. Người chấp Có thì tin tưởng nhân quả báo ứng, cho nên khởi tâm động niệm, hết thấy hành vi, họ tự nhiên sẽ cẩn thận dè dặt; nghĩa là không tạo ác nghiệp, không dám tạo ác nghiệp; họ biết rằng thiện có thiện quả, ác có ác báo. Do đó có thể biết, tương lai họ vẫn có phần ở hai cõi Trời và Người.

Người chấp Không thì phiền phức lắm. Chấp Không, như phần trước đã báo cáo với quý vị, điều dễ phạm nhất là “bác vô nhân quả” (phủ nhận nhân quả), cho nên họ sẽ làm càn làm bậy, tạo vô lượng trọng tội, quả báo tự nhiên là đọa vào tam đồ ác đạo. Đây chính là lời cảnh báo nghiêm trọng mà Thế Tôn đưa ra cho chúng ta ở chỗ này.

“Chấp Có như núi Tu Di”, núi Tu Di là ngọn núi lớn, là ngọn núi cao nhất trong một đơn vị thế giới, chúng ta gọi nó là núi Tu Di. Ý nói rằng bạn chấp Có to lớn như vậy cũng không sợ. Nhưng chấp Không thì quá đáng sợ. “Chấp Không như hạt cải”, hạt cải chính là hạt của cây cải, hạt cải rất nhỏ, giống như hạt mè, hạt kê vậy. Bạn chấp [Không] dù chỉ nhỏ như vậy thôi thì phiền phức cũng rất lớn, chấp cái này thì thật sự Phật cũng không cứu được bạn.

Tại sao Phật không cứu được bạn? Phật vì bạn mà giảng kinh thuyết pháp, bạn không chấp nhận, bạn không chịu nghe, không tin tưởng. Còn người chấp Có, khi Phật thuyết pháp thì họ tin tưởng, chịu nghe, có thể tiếp nhận lời giáo huấn. Đạo lý là nằm ở chỗ này vậy.